

“அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆத
பகவன் முதற்றே உலகு.”
— திருக்குறள்

நெஞ்சு சொல்லும் வார்த்தை

முற்கால புத்தங்களிலே வில்லுக்கு வில்லும், வேலுக்கு வேலும் கொண்டு நெறி தவறுமற் பொருது வென்றதாகப் படித்திருக்கிறோம். பயங்கரமான சண்டைப் படங்களிலே கதாநாயகன் தனியே நின்று சோதாப் பயல்கள் எட்டுப் பேரை அடித்து வீழ்த்தும் போது கைத்தடி இருக்கிறோம். சிறுவன் அபிமன்யுவைக் கௌரவரது பெரும் படை முறைதவறிக் கொன்ற போது துக்கசாகரத்தில் ஆழ்ந்து மிருக்கிறோம்.

அப்படிப்பட்ட போரைப் பற்றி ஒருத்தி கூறுகிறாள். அவள் கூறுவது நாட்டுக்காக மண்ணுக்காக — நடந்த போராட்டமல்ல. காதலுக்காக நடந்த போராட்டம் அது? பிடுகுவி—சமயக்கதை போலவே திறக்காது?... அப்படியுமல்ல.

முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டு, முர்த்தி அவனிருக்கும் வண்டம் கேட்டு, பின்ன அவனுடைய ஆருர் கேட்டு, பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சியாகி, அவன் தாளிற் றலைப்படுவதற்குத் தவமிருந்த — அவள் போல ஒருத்தி காதல் தவம் இருக்கிறாள். அவள் தன்னையே தலைவனுக்கு உரிமையாக்கத் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறாள்.

ஆனால், அத் தவத்தைக் கலைக்கப் போரி தொடங்கி விட்டது. அவளால் எதிர் நிற்க முடியவில்லை. தன்னோடு போருக்கு வந்துள்ள பொருள் களை—தன்னைத் தன் புறத்தும் படைக்களை—அவள் வரிசையாகப் பார்க்கிறாள்: ஒன்று?..... இரண்டா?..... பத்து. அவளால் என்ன செய்ய முடியும்? ‘ஆ’ என்று அவறியே விட்டாள்.

ஒவ்வொன்றாகத் தாக்கி னாலும் அவள் சமாளித்துக் கொள்வாள். எல்லாம் ஒரே முறையில் தாக்கினால்—அடங்கலும் ஒறுத்தால்—என்ன செய்யவது? இந்தப் பெரும் போரைப் பற்றி யாரிடமாவது வாய்விட்டுக் கூறி ‘ஆ’ என்று அவற வேண்டும் போலத் தென்றியது. கூறுகிறாள் அவள்:

“வாரி ஒன்று பாய் இரண்டு மால முன்று நாலுவேய் மதியம் ஐந்து கங்குல் ஆறு மாரள் ஏழு வாடைஎட்டு ஆரம் ஒன்பது! அன்றில் பத்து அடங்கலும் ஒறுக்கும்! ஆ! [வாரி—கடல்; பாய்—படுக்கை; மால—மாலக்காலம்; வேய்—வேயங்குழல்; மதி—சந்திரன்; கங்குல்—இரவு; மாரள்—மன் மதன்; வாடை—காற்று; ஆரம்—முத்தாரம்; அன்றில்—அன்றின் ஒசை.]

இரகமணி கனக செந்திரநாதன்

என்று பரிதாபமாகக் கூக் குரல் இடுகிறாள்.

தன்னுடைய காதற் போரைப்பற்றி அவள் யாரிடம் கூறுகிறாள்? என்று, இரண்டு என்று என்னிடம் எண்ணிக் காட்டுகிறாள்? தன் வெட்கத்தை விட்டு, நெஞ்சைத் திறந்து எவரிடம் சொல்கிறாள்? வேறு யாரிடமும் அல்ல; சதா தன்னைச் சுற்றிப் பறந்து தான்படும் வேதனையை அறிந்த வண்டுக ளிடம் தான்.

“வண்டுகாள் நீங்கள் சொல்லும்” என மிகமிகப் பணிவாக அவள் கூறத் தொடங்கிப் பின்வருமாறு சொல்கிறாள்:

“என்னுடைய நிலைமை வெறும் வாய்ச் சொற்களாற் கூறமுடியாத அளவுக்குப் போய்விட்டது. போரோ மிக மிக உச்சக் கட்டத்தை அடைந்து விட்டது.

ஒர் ஆவி பத்தினது ஒறுத் தலையும் தாங்கி நிற்க முடியுமா? ஆகவே இதற்குப் பரிகாரம் உடனே தேடுங்கள். நான் சொல்லும் இந்த வார்த்தைகள் மாயாஜால வார்த்தைகள் அல்ல. வெறும் வாய்ச் சொற்கள் அல்ல. என் நெஞ்சு சொல்லும் வார்த்தைகள் இவை” என்கிறாள் அவள்.

(என்)

நெஞ்சுசொல்லும்வார்த்தையாக நீங்கள் சொல்லும்வாண்டுகள் வாரிஒன்று பாய்இரண்டு மாலமுன்று நாலுவேய் மதியம்ஐந்து கங்குல்ஆறு மாரள்ஏழு வாடைஎட்டு ஆரம்ஒன்பது! அன்றில்பத்து அடங்கலும் ஒறுக்கும்ஆ! அத்தனைக் கெலாம் இலக்குஎன் ஆவிஒன்று காணுமே”

என்பது பாடல்: நெஞ்சு சொல்லும் வார்த்தை என்ற தொடரும், ஆ! என்ற ஏக்கமும், ‘அத்தனைக் கெலாம் இலக்கு’ என் ஆவி ஒன்று காணுமே” என்ற வரியும் அவளது போராட்டம், ஏக்கம் இரக்கம், ஆற்றமை இவற்றைத் தெட்டத் தெளிவாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன அல்லவா?

“வண்டுகாள்! நீங்கள் போய்ச் சொல்லுங்கள்” என்று கூறுகிறேன். யாரிடம்

போகச் சொல்கிறாள்? அவள் நேரிலேபோய்க் கூறமுடியாத இடமா அது?

ஆம், அவள் போக முடியாத இடம்தான். அவளது ஆத்ம நாயகனுக்குப் பக்கத்திலே—இல்லை இல்லை—அவன் நெஞ்சிலேயே—மகாலக்குமி வீற்றிருக்கிறாள். அது மாத்திரமா? அவன் நெஞ்சும் இடம் அழகு விளங்குகின்ற மானிக்கைகளும் சிகரங்களும் அமைந்த தெருக்களுடைய—ஜனசஞ்சாரம் நிறைந்த—தில்லைப்பதியுமாயிற்றே. “சீரிலங்கு மாடகூட விதிவீறு தில்லையான்” திரு இருக்கும் மார்பன்” அவன். அப்படிப் பட்டவனிடம் அவளாற் போக முடியுமா? அதனால்தான் அவள் வண்டுகளைத் தூதாக அனுப்புகிறாள்.

அவள் வண்டுகளைப் பார்த்து, “நீங்கள் என்னவாய் அவனிடம் கூறுமுன் ஒரு பண்டத்தைக் கேளுங்கள். அது என்னைக் காப்பாற்றி விடும். அதைத் துணையாக வைத்துக் கொண்டே சமாளித்து விடுவேன். அது என்ன தெரியுமா? அவன் அணிந்திருக்கும் துழாய் மாலு. அவன் அன்புக்குரிய பொருள். அது போதும் எனக்கு” என்று சொல்லி விடுகிறாள்.

இன்னுமொரு விடயத்தை அழுத்தமாக வற்புறுத்துகிறாள். சந்திரன் தெரியாமல அவசரம் அவசரமாகக் கேட்டுவிட்டு ஒடிவந்து விடாதீர்கள்; சமயமறிந்து ஆறுதலாகக் கேளுங்கள் என்கிறாள் அவள். “நீர் இருந்து மாலு கேளும்” என்பதுதான் அவள் கூறிய வார்த்தைகள்.

அப்பாலும் அவள் சொல்கிறாள். “ஆறுதலாக நீங்கள் இருந்து கேட்டால் அவள் நிச்சயம் தருவாள். அவள் தானையே தலைப்பட்டுக் கிடக்கும் எனக்கு.—பிச்சியான எனக்கு—நேர்ந்த இத்தக்காதற் போரை வெற்றி கரமாகச் சமாளிக்க இத்தச்சிறு பொருளைக் கூடத் தரமாட்டாது? தந்துதவுவாள். அதனால் என் ஆன் பிழைத்து விடும். அல்லாது விட்டால்..... அவன் மறுத்து உரைத்தால்..... அவளுக்கு வார்த்தைகளை வெளிவர விடும். அவள் நெஞ்சே அவறத் தொடங்கி விட்டது; வசனிக்கிறது.

“சீரிலங்கு மாடகூட விதிவீறு தில்லையான் திருஇருக்கும் மார்பன்எங்கள் திருமலைக்கு முன்புபோய் திருநந்து மாலுகேளும் அவன்மறுத்துரைக்கிலென்

நெஞ்சுசொல்லும்வார்த்தையாக நீங்கள் சொல்லும்வாண்டுகள் வாரியொன்று பாய்இரண்டு மதியம்முன்று நாலுவேய் மதியமைந்து கங்கு லாறு மாரளேழு வாடையெட் டாரமொன்ப தன்றில்பத் தடங்கலும் ஒறுக்கும்ஆ அத்தனைக் கெலாமிலக்கெள் ஆவிஒன்று காணுமே.”

கறி சமைக்க' என்ற அருமந்த பாடல்களைப் பாடிய இராமச் சந்திரக் கவிராய்தான்.

மனிதர்தம் வாழ்வு

“பாவலன்”

காற்றினிற் சருகென ஓடிச் சென்றிடும் ஆற்றினிற் துரும்பென கிலகொ ளாமலே மாதர்தம் பற்றினால் மக்கட் பற்றினால் அலைதல் எய்துதல் மனித வாழ்க்கையே.

இன்பமும் துன்பமும் சேர்ந்த தாகிய இவ்வுலகம் தனில் இன்பம் ஒன்றையே எய்திட எண்ணியே அது பெருமையின் ஏங்கியே இடருறும் மனித வாழ்க்கையே.

கானலை கோக்கிய மானினைப் போலவே ஆசையே ஒன்றினால் அலைந்து காளுமே பிறந்த கோக்கினை மறந்த தாகியே அலைதல் கொள்வது மனித வாழ்க்கையே.

மேலவர் ஆயிரம் கீதி கூறவும் மேலிய கல்மனச் சான்று பேசவும் பாவையும் கீங்கியே பொறிகள் செல்வழி விரைந்து செல்வது மனித வாழ்க்கையே.

வினையின் உண்மையும் வினையைச் சேர்த்திடும் இறைவன் உண்மையும் தேர்ந்தும் பின்னரும் திருத்தம் இன்றியே மீண்டும் மீண்டுமே வருத்தம் எய்திடும் மனித வாழ்க்கையே.

பொன்னைப் பற்றியும் பொருளைப் பற்றியும் பின்னே வேறள பலவும் பற்றியும் இன்னல் எய்தியே ஈற்றில் ஈசனை எண்ணி நிற்பது மனித வாழ்க்கையே.

பொறிகள் பெற்றமை ஏனெனும் பொருள் அறிதல் இன்றியே அல்லல் எய்தியே கெறியில் வாழ்க்கிடப் பின்னர் எண்ணியே விரைவு கொள்ளுதல் மனித வாழ்க்கையே.

கலை சமைப்போம் உயர் நிலை அமைப்போம்

ஆங்கிலப் புலமை

பிரமாதி 76 ஆவணி 76 (23-8-73)

நிலைபெற்ற இலக்கியங்கள்

காலத்துக்குக் காலம் எண்ணற்ற இலக்கியங்கள் தோன்றுகின்றன. ஆயினும் அவற்றுள் நிலைபெற்ற வாழ்வைப் பெறுவன மிகச் சிலவே. கால வெள்ளத் தோடு கரைந்து போவன மிகப் பலவாகும். சில நிலைப்பற்றும் பல கரைந்து போவதற்கும் காரணம் என்ன என்பதை நிலைத்திருக்கும் இலக்கியங்களைக் கொண்டு தீர்மானித்து விடலாம்.

சங்க காலம் முதல் இராமாயண காலம் வரை நிலைத்த இலக்கியங்களைப் பார்க்கும்போது ஓர் உண்மை புலனாகின்றது. அந்த உண்மை, இலக்கியத்தின் நிலைபெற்றுக்கு வலுவான கருத்து மிகமிக இன்றி அமையாதது என்பதே. பழைய இலக்கியங்களைப் படைத்தவர்கள் கருத்திற்கவனம் செலுத்திய அதே நேரத்தில் வடிவத்திலும் கவனம் செலுத்தி இருக்கிறார்கள். என்னதான் வடிவத்தினால் சிறந்து விளங்கினாலும் ஒரு இலக்கியம் கருத்து வலுவற்றதாயின் அது நிலைத்துவிட முடியாது.

“தன்னீர்த்தான் காதலன் ஆயின் எனைத்தொன்றும் தன்னந்த திவினைப் பால்”

என்ற கிருக்குறள் எவ்வளவு பெரிய உயர்ந்த கருத்தை எவ்வளவு பெரிய உயர்ந்த அறத்தைத் தாங்கி நிற்கிறது. இந்தக் கருத்து இந்த அறம் ஒரு காலத்துக்குச் சொந்தமானதன்று. ஒரு இனத்துக்கோ ஒரு நேசத்துக்கோ சொந்தமானது அன்று. எக் காலத்துக்கும் எத்தேசத்துக்கும் சொந்தமானது. இத்தகைய சிறந்த கருத்தைத் தாங்கியமையால் இக்குறள் நிலைபெற்ற இலக்கியமாகின்றது.

நிலைபெற்றிருக்கும் இலக்கியங்கள் கருத்துக்கு மாத்திரம் முக்கியத்துவம் கொடுத்து நிலை பெற்றனவா என்று ஒரு கேள்வி தோன்றலாம். அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் கூறும்போது அவை வடிவத்துக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தன என்றே கூறவேண்டும். நிலை பெற்ற இலக்கியங்கள் கருத்துக்கு முதலிடத்தையும் வடிவத்துக்கு இரண்டாம் இடத்தையும் கொடுத்து வந்திருக்கின்றன.

விமர்சகர்கள் தத்தம் அறிவிற்கும் ஆற்றலுக்கும் ஏற்ப என்னதான் அபிப்பிராயங்களைக் கூறினாலும் கூட, நிலைபெற்றிருக்கும் இலக்கியங்களை நோக்குவோர் அவற்றின் நிலைபெற்றிருக்கும் காரணம் முதலாவதாகக் கருத்தும், அடுத்தபடியாக வடிவமும் என்பதை நன்கு அறிவார்கள். அந்தக் கருத்துக்கு வலுவாவது எக் காலத்துக்கும் பொருத்தமாகும் அதன் இயல்பே என்பதையும் அறிவார்கள்.

இந்த இதழில் இரசிகமணி கனக, செந்திராதன் அவர்களுடைய சுவை நிரம்பிய கட்டுரை இடம் பெறுகிறது. “தசம்” எழுதிய கருத்தும் கற்பனைபும் கலந்த இனிய சிறுகதை இடம்பெறுகிறது. தொடர் கட்டுரைகளாக அறிஞர் க. சி. குலராத்தினம் அவர்கள் எழுதும் “ஆங்கிலப் புலமை”, திரு. சண்முகசுந்தரம், B. A அவர்கள் எழுதும் “கலையும் மரபும்” ஆகிய அரிய கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன. செந்தமிழ்மணி பொன், கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களின் கட்டுரை வழமை போல் இந்த இதழுக்கும் அழகூட்டுகிறது.

அடுத்த இதழ் பாரதி மலராக வெளிவருகின்றது. ஈழத்தின் அறிஞர்கள் பலரும், இந்திய அறிஞர்கள் பலரும் பாரதி பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளைப் படைத்திருக்கிறார்கள். கவிஞர்கள் பல இனிய கவிதைகளைப் புனைந்திருக்கிறார்கள். பாரதியின் தமிழ்ப் பணியை முழுமையாகக் காண விழைவோர்க்கு அடுத்த இதழ் பெருதவிடாக விளங்கும்.

4. காப்பியஞ் செய்த மில்லன் காலம்

இங்கிலாந்தில் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப ஆண்டுகளிலேயே ஒரு புதிய சகாப்தம் உதயமாயிற்று. அது முதல் அங்கே தற்காலம் ஆரம்பித்தது எனவுங் கருதுவர். பதினாறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் நாட்டில் இருவிதமான குழப்பங்கள் உருவாயின. அவற்றுள்பொது மக்கள் வாழ்வு வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டலாயிற்று. அன்றி அக்காலம் வரை நிலவிவந்த மத்தியகால வாழ்க்கை முறையும் மறையத் தொடங்கவே புதிய வாழ்க்கை முறை தொடங்குவதாயிற்று.

முதலில் கிறிஸ்துவ மதத்தின் இரு பெரும் பிரிவினராய் கத்தோலிக்கமக்களும், புரட்டஸ்தன் மக்களும் நீண்ட காலமாக மோதுப்பட்டனர். அவ்வேதனையைத் தவிர்ப்பதற்காகவேதான் மக்கள் பலர் அத்துநீக்கி சமுத்திரத்தைக் கடந்து அமெரிக்கப் பெருநிலப் பரப்பிற்கு குடியேறித் தாம் விரும்பிய வண்ணம் திறந்த வெளியில் ஆகாயத்தைப் பார்த்து இறைவனை வணங்கி வருவாராயினர். சமயப் போராட்டம் ஓரளவு தளர்ந்து அமைதியுற்ற காலத்திலே மண்ணைச் சார்ந்த முடியாட்சியாளருக்கும் நாட்டைச் சார்ந்த குடியாட்சியாளருக்கும் கருத்து வேற்றுமை வளரத் தொடங்கியது. ஆதலும் இன்ன பாராளுமன்றமேவேண்டாம் என அதுமே ஒதுக்கிவிட்டுத் தன் விருப்பம்போல நாட்டை ஆண்டுவந்தனர். அதன்பிற்பாடுதான் பொது மக்கள் கொதித்தெழுந்து மண்ணைச் சிறை செய்து குற்றவாளியெனத் தீர்ப்பளித்துச் சிரச்சேதமும் செய்தார்கள்.

மண்ணின் ஆட்சியை நீக்கிய மக்கள் பொதுநலம் என்னும் குடியரசு முறையை நிறைவு அடையாதாவலாக ஒலிவர்குருவெல் என்னும் தலைவனை நியமித்தனர். அவனும் சில காலம் குடியரசுப் போக்கில் பரிபாலனஞ் செய்துவந்து, தனக்குப்பின் தன் மைந்தனே தலைவனாவதற்கும் வழியுக்குப்பாணியினர். எனவே பொதுமக்கள் மீண்டும் கொதிப்படைந்து குருமெல்வல் ஆட்சியை நீக்கி பழைய மண்ணின் மைந்தனை முடிசூட்டி முடியாட்சியை நிறைந்துள்ளார்.

இத்தகைய கொந்தளிப்புக்களிடையே நிலவிய அமைதிக்காலத்திலே நாட்டில் விஞ்ஞான அறிவு தலைதூக்கியது. அதனால் பழைய பாணியின் பழமைய பழக்க வழக்கங்கள் நீங்குவனவாயின. புதிய போக்குகள் பல துறைகளிலும் தலைதூக்கின. இலக்கியப் போக்கிலும் புலவர்கள் புதிய முறைகளைக் கையாண்டனர். அத்தகைய புலவர்களுள் ஏராளம் வெளி எப்பாள் விஞ்ஞானத்துக்குப் புலமையும், புலமைக்கு விஞ்ஞானமும் ஆதரவாக அமையலாம் என்று கருதினர்.

கௌலியின் கருத்து வளர்ச்சி பெற்றுப் போலும் இன்று விஞ்ஞானம் பூரண வளர்ச்சியுற்றுள்ள வேளையில் மெய்ஞ்ஞானம் என்படுமோ எனப் பேரறிஞர்கள் சிந்திப்பாராயினர். அவர்கள் சிந்தனையில் உதித்த ஒரு கருத்தை உலகத்தவர் உச்சிமேற் கொண்டு போற்றுகின்றனர்.

அது விஞ்ஞானத்துக்கு மெய்ஞ்ஞானம் ஆதரவென்பதும், மெய்ஞ்ஞானத்துக்கு விஞ்ஞானம் ஆதரவென்பதும் ஆகும். விஞ்ஞானம் இவ்வாத மெய்ஞ்ஞானம் நொண்டி என்றும், மெய்ஞ்ஞானம் இவ்வாத விஞ்ஞானம் கருடு என்றும் மெய்ஞ்ஞானத் தெளிந்த விஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர்.

அறிஞர் க. சி. குலராத்தினம்

இங்கிலாந்தின் சமயக் குழப்பத்தைத் தணிப்பதற்குக் கைக் கொள்ளப்பட்ட சிந்தித்தப் போக்கும், இங்கிலாந்தின் கோயில் அமைப்பும் போதா, அவை பாப்பரசரின் கோயிலும் பார்க்க அதிகம் திருந்தவில்லை, என்னும் கருத்து சிலரிடம் நிலவியது. அவர்களைக் கடுந்தூய்மைக்காரர் என்னும் கருத்தில் பியூரிட்டன்ஸ் என வழங்கினர்.

கடுந்தூய்மைக் கொள்கை நான்தோறும் வளர்ந்து நாட்டின் பல துறைகளிலும் வலுப் பெற்று நிலவுவதாயிற்று. அக்காலத்திலேதான் மில்லன் என்னும் புகழ்பெற்ற கவிஞர் பெருமான் பிறந்தார். கல்வியும் செல்வமும் சீரும் சிறப்பும் கடுந்தூய்மைக் கொள்கையும் கொண்ட குடும்பத்தில் யோன் மில்லன் 9-12-1608 லுல் பிறந்தார். அவர் கோம்பிரிட்ஜ் சர்வகாலசாலைில் முறையாகக் கற்றுக் கலைத்துறையிற் பெரிய பட்டம் பெற்றுப் பின்னரும் ஆளுகும் காலம் வந்தின் கிபிர்க்கம் முதலிய மொழிகளில் காவியங்களைத் தருவி ஆராய்ந்து வந்தார்.

சிறிய பாடசாலைில் மாணவனாக இருந்த காலத்திலேயே மில்லனுக்குப் புலமை ஊற்றெடுக்கத் தொடங்கியது. அவர் இரவும் பகலும் படித்தவண்ணமாய் இருந்து முப்பதாம் வயது வரை கல்வியிற் காலம் கழித்தார். பின்னர் அக்கல்வியை நிறைவு செய்வதற்காகப் பிரான்ஸ், இத்தாலி முதலிய நாடுகளுக்குப் பிரயாணமானார். அவர் ஐரோப்பிய நாடுகளில் பிரயாணஞ் செய்து கொண்டிருந்த காலத்திலே 1639ஆம் ஆண்டளவில் நாட்டில் உண்டான உள்நாட்டுக் குழப்பத்தை அறிந்து உடனடியாக மீண்டு நாட்டைக் கட்சியினருக்கு ஆதரவாக இருந்து மண்ணை எதிர்த்தார். துண்டுப் பிரகரம் எழுதுவதில் நிரலில்லாத தவராட்டுந்தார். தகர்க்கமுடியாத உண்டங்கள் எழுதி மண்ணின் மாறான போக்கைக் கண்டித்து நாட்டு மக்களின் மனநிலையை மாற்றி விட்டார்.

பொதுநலம் என்னும் குடியாட்சிக் காலத்தில் மில்லன் வெளிவிவகாரத் துறையில் வத்தின் மொழித் துறையில் உயர்ந்த உத்தியோகம் பெற்றுர். இரவிரவாக முன்னர்கள் விழித்துப் படித்ததால் அவருக்கு 1653ஆம் ஆண்டளவில் கண்டிந்தியாமற் போய்விட்டது. அத்தோடு மன்னாட்சி மறுபடி அமைக்கப்பட்ட காலத்தில் அவர்கைது செய்யப்பட்டதும் துன்பப்படுத்தப்பட்டார். அவர் எழுதிய நூல்கள் இரண்டு பகிரங்கமாக எரித்துச் சாம்பராக்கப்பட்டன.

இத்துன்பங்களால் வாடிய வருக்கு மண்ணின் மன்னிப்பளித்துத் தனிமையில் வாழ அனுமதித்தார். ஆங்கேயும் குடும்ப வாழ்வில் உண்டான துன்பங்கள் அவரை வாட்

புன. இச் சூழ்நிலையிலேதான் அவர் பெரிய காவியங்களை உலகுக்கு உதவினார். அவர் காவியங்களைப் புனைந்துவரிவரியாகச் சொன்னபோது அவருடைய பெண் பிள்ளைகள் அவற்றை எழுதி வந்தார்கள். அவ்வாறான வேளையில் தம் பெண்கள் ஆயாச மிகுதியால் இடையில் எழுதாது விட்டாலும் எனக்கருதி அவர் முதலுள் வரினை மீளவும் கூறும் அளவில் நினைவாற்றல் பெற்றிருந்தார்.

மில்லன் மாணவராயிருந்த போது பாடிய பாக்கள் அவரிடம் புலமை கருக்கொண்டிருந்த அரும்புப் பருவத்தைக் காட்டுவனவ் அவர் தனிமையில் இருந்த காலத்து அவர் புலமை மலர்ந்து காயாய் இருந்தது. அவர் வசனபாகங்கள் எழுதியபோது புலமை முற்றிக் கனிந்திருந்தது. எனவே அவர் காவியங்கள் பாடிய காலத்து அவர் கனிவைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. கிறிஸ்துநாதர் பிறந்த கால முதலியன அவர் இளமையில் யாத்த கவிசுள். குமரப் பருவத்திலே அவர் இன்ப துன்பம் என்னும் இரண்டையும் விழித்து இருநெடுங்கவிசுள் எழுதியுள்ளார்.

தம்முடன் கல்விக்கற்ற நல்பண எட்டுவேட்சிவ் என்பான் இளமையில் இவற்றைத் ததை எண்ணித் துன்பப் பட்டுக் கையறு நிலையிற் கலங்கிப் பாடிய சிபிடாஸ் என்னும் 300 அடியுள்ள நீண்ட கவிையை இலக்கிய விமர்சகர் பல கோணங்களில் ஆராய்ந்து இன்புறுகின்றனர். தம் நண்பன் ஐரிஸ் கடலில் கலங்கிழந்து அமிழ்ந்து இறந்ததையும், அவனுக்கு மலர் வளையம் சாத்துவதற்கு மலர் பறிப்பதையும், அழுது அறறுவதையும், நிலையாம உணர்ந்து தேற்றுவதையும் படித்துப் படித்துக் கவைக் காதவர் இல்டு.

உள்ளாட்டுக் குழப்பங்கள் எழுந்த தன் முன் எழுந்த கவிதைகளுள் கோழல் என்பதும் ஒன்று. அதுவும் மில்லனின் குமரப் பருவத்துக் கவிசுளில் ஒன்றாகும். அவர் படைப்புசுளில் தனியிடம் பெறும் கவிசுளில் அதுவும் ஒன்று. அதை விவேக பூர்வமான கவி என இக் காலத்தவர் விமர்சனம் செய்கின்றார்கள்.

மாயாஜாலங்கள் வல்ல கோழல் என்னும் கொடிய வளிடம் கற்பைப் பாதுகாத்துக் கொண்ட மாது ஒருத்தியின் வரலாறே கோழல் கதையின் களமாகும். மில்லனின் கவிசுளில் நல்லதற்கும் கேட்டதற்கும் இடையே போராட்டம் இடம்பெற்று வருவது வழக்கமாகும். அது அவருடைய காப்பியங்களில் மிகப் பெரிதாக வளர்ச்சியுற்றிருக்கிறது.

ஒளிக்கும் இருக்கும், ஞானத்துக்கும் அஞ்ஞானத்துக்கும், இன்பத்துக்கும் துன்பத்துக்கும், சுத்தத்துக்கும் அசுத்தத்துக்கும், கருக்கும் அசுரருக்கும் நிகழும் போராட்டம் நாளாந்தவாழ்வில் நடைபெறுவது வழக்கம். அது இன்றும் எங்கள் மத்தியில் நிலவி வருகின்றது.

கோழல் உடல் இன்பங்களையும், உலக இன்பங்களையும் தவற விடாமல் அனுபவித்தல் வேண்டும் என்று இச்சைப்படுகின்றன. ஆனால் புலவர் மில்லன் பியூரிட்டன் (தொடர்ச்சி 3ஆம் பக்கம்)

கந்தையன் கனிந்த காதல்

முதலாளி முத்தையா வின் மோட்டார் வண்டி வேகமாகப் பறந்தது. வண்டியின் பின் இருக்கையில் அவர் இருந்து, ஏதோ உறுதிக்கடையப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். முதலாளி முத்தையாவிற்கு எந்த நாளும் ஏதாவது காணி வழக்கு இருக்கும். நீதிமன்றம் அவருக்குப் பொழுதுபோக்கு அரங்கம்; ஆண்டவன் அவரைப் படைக்கும்போது அற்பசொற்ப முனையுடன் படைத்து விட்டான்; ஆனால் அந்த அற்ப சொற்ப முனை முழுவதும் கள்ளம் பூண்டு நிறைந்திருந்தது. மனச்சாட்சி என்பது அவரிடம் இல்லை. அது எப்பொழுதோ இறந்து போயிற்று. இறந்த மனச்சாட்சியை அவர் சுட்டுச் சாம்பராக்கிக் கீரிமலையிலே அந்தியேட்டியுள் செய்து விட்டார்.

"கந்தையா! சற்று விசாக வண்டியை விடு, வழக்கறிஞர் வைத்தியலிங்கம் எங்காவது போய் விடுவார்; எட்டு மணிக்கு வருவதாகச் சொன்னேன்" என்று முத்தையா: மோட்டார் ஓட்டி கந்தையா அடிமைக் குணம் படைத்தவர். முதுகெலும்புடன் பிறந்தவர். ஆனால் முத்தையாவிடம் வேலைக்கு வரும் போது அந்த முதுகெலும்பை இழந்து விட்டார். முத்தையாவின் கள்ளம் நிரம்பிய வாழ்க்கையில் கந்தையா இரண்டடிக்கலந்துவிட்டார். முத்தையா தன் மணிக்கட்டைப் பார்த்தார்; பின்னர், நெற்றியைச் சுருக்கினார். நெற்றியிலே திருந்து, சந்தனம், குங்குமம் எல்லாம் திகழ்ந்தன. இந்த நாளிலே காண்பையங்கள் பணக்காரரின் விட்டுச் சுற்றுமதில்களில் கண்டதும், நிண்டதும் எழுதுவார்கள். அதனை அழிப்பதற்கு வெள்ளையடிப்பார்கள். அந்த வெள்ளைக்குள் நிரந்து தார் எழுத்துக்கள் சுவர்ச்சித்திரம் போலக் காட்சியளிக்கும். முத்தையாவின் திருநீற்றுப் பூச்சும் அப்படித்தான். அவர் மறைக்க முயன்ற பாவங்கள் திருநீற்றுப் பூச்சுக்குள்ளிருந்து எட்டிப்பார்க்கும். விடையுள் அந்த மோட்டார் வண்டி 'கிறிச்' சென்ற சத்தத்துடன் நின்றது. ஏழ்மையருவான பெண் ஒருத்தியை அந்த வண்டி சற்றுப் பதம்பார்த்து விட்டது.

"என்ன கந்தையா? கவனமாக ஓட்டப்படாதோ?" முதலாளியின் குரல் கதறியது. அடிமைக் கந்தையாவண்டியில் இருந்து இறங்கிப் பார்த்தார்.

"என்ன கந்தையா? கவனமாக ஓட்டப்படாதோ?" முதலாளியின் குரல் கதறியது. அடிமைக் கந்தையாவண்டியில் இருந்து இறங்கிப் பார்த்தார்.

"என்ன கந்தையா? கவனமாக ஓட்டப்படாதோ?" முதலாளியின் குரல் கதறியது. அடிமைக் கந்தையாவண்டியில் இருந்து இறங்கிப் பார்த்தார்.

"இல்லை ஐயா!" என்றார் கந்தையா. "பின்னர் ஏது சத்தம்?"

"அது இந்தப் பிச்சைக் காரியின் அலுமினியக் கோப்பை நிலத்தில் விழுந்த சத்தம்"

அதுவரையும் நிலத்திலே கிடந்த அந்தப் பெண் ஆயிரம் குதிரை வலுக்கொண்ட இயந்திரம் போலத் துள்ளி எழுந்தார்.

"வண்டியாலே தட்டி விழுத்தியது போதாது என்று பிச்சைக்காரர் பட்டமும் கொடுக்கிறார் ஐயா. பிச்சை எடுக்கிற வழக்கம் என்னிடம் கிடையாது. உழைத்து உள் போம் இல்லாவிட்டால் வயிற்றை இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டு கிடப்போம், என்று அடித்து விழுத்திய தற்கு நான் கோவிக்க மாட்டேன். அந்த வேலையை விதி எனக்கு எப்பொழுதோ செய்துவிட்டது. என்னுடைய கிழவனுக்குச் சாப்பாடு கொண்டு போறேன். அதையும் தட்டிக் கொட்டிய பாவின்" கிழவி பேசிக்கொண்டே போனார்.

கந்தையா பாத்திரத்தை எடுத்தார். ஏழைகளின் வாழ்க்கைபோல அந்தச் சட்டி நெளிந்து வளைந்து பொத்தவாக இருந்தது. பழத்த்கள் அதுபவம் நிறைந்த முத்தையா பேசினார். "நல்லது. சொல்லு உன் கதையை". என்று

"என்னய்யா நல்லது? நிறுத்தும் உமது நையாண்டியை. ஏழைகள் கவியானம் செய்யப்பாதோ? எனக்கு வயது ஐம்பது. வறுமையில் வாடிய பயிர் நான். எனக்குக் காயம் வந்தால் பறுவாயிடுவேன். என் கிழவன் பட்டினி இன்றைக்கு". கிழவி குனிந்து மண்ணில் சிந்திய உணவைப் பொறுக்கினார். "இரண்டு வீட்டிலே காலையில் குப்பை கூட்டுவேன். அவர்கள் போட்டுப் பழையது".

"சாப்பாடு நாறவில்லையோ?" என்று முத்தையா.

"இல்லை. நீறிப்போன உணவும், நாறாத நெஞ்சமும் எனக்கு; நாறிய நெஞ்சமும் நாறாத உணவும் உமக்கு. பணக்காரர் வீட்டிலே இந்தத் தெய்விகண்ட உண்ணை".

நெழும் போவதை முத்தையா உணர்ந்தார். "சரி. இந்தா ஐந்து ரூபா" என்று.

பிச்சை வேண்டாம்" பிடிவாதத் தெய்விபேசினார்.

"சரி. நான் செய்தது பிழை. கிழவனுக்குச் சாப்பாடு வாங்கு. இந்தா பிடி." இது முத்தையாவின் குரல்.

கிழவி பணத்தைப் பெற்றுள். அடிமை கந்தையா மோட்டாரை எடுக்க முயற்சி செய்தார்.

"பொறு கந்தையா; மெய்யே தெய்வீ, உன் வீடு எங்கே?"

"வீடா?" ஒரே சிரிப்பு பொலி. "வீடாம் வீடு. எட்டாம் கட்டையடி மடத்தில் கிடந்த தாவாரம் தற்காலிகமாக எமது மாளிகை".

தசம்

"சரி வாறேன்", என்று முத்தையா.

"நான் மறிக்கவில்லையே போங்கள்".

வண்டி பறந்தது. கந்தையாவிற்குத் தன் முதலாளியின் குணம் விளங்கவில்லை. "இந்த மனிதனு இப்படிப் பேசுவது?" என்று கந்தையா தனக்குள்ளே கேட்டுக்கொண்டார். முத்தையாவின் முழுப் பெயர் க. மு. முத்தையா. அதாவது கதிர்காமு முத்தையா முத்தையா. ஊரிலே உள்ள காண்பி பொடியங்கள் 'கள்ள முத்தையா முத்தையா' என்று மறுபெயர் சூட்டியிருந்தனர்.

வழக்கறிஞர் வீட்டிலே ஒரு மணிநேரம் முத்தையா தங்கி இருந்தார். யாரோ ஏழையின் சட்டிக்கட்கள் காணிக்க முத்தையா உலை வைத்தவிட்டார். அந்தப் பூரிப்பில் வண்டியில் வந்து ஏறினர். வண்டி உறுமியது.

"கந்தையா எட்டாம் கட்டையடிக்கு விடு" கந்தையா அப்படியே செய்தார். அதே அலுமினியச் சட்டியில்

"ஏது வேலை?" கிழவன் கேட்டான்.

"பரந்தனில் எனது கமம் இருக்கிறது. காவலுக்கு இருக்கள். அங்கே இரண்டு குடும்பங்கள் இருக்கின்றன. நீங்களும் இருக்கலாம்."

"நல்லது" என்று கிழவி.

"நானேக்கு எமது லொறி போகும். உங்களை ஏற்றி அனுப்பிவிடுவேன். நானேக்கு வாறன். யோசித்துச் சொல்லுங்கள்" முத்தையா போய் விட்டார். வீட்டிலே போய் இறங்கினார். தனது ஒரே ஒரு குழந்தை-செல்ல மகளின் மோட்டார் வண்டி நின்றது. மருமகனின் மோட்டார் வண்டி அதற்குச் சற்றுத் தூரத்தில் நின்றது. மகளுக்கும, மருமகனுக்கும் உள்ள இடைத்தூரத்தை வண்டிகளும் குறிப்பாக உணர்ந்தினர். தனது பேரக் குழந்தைகள் விளையாடுவதை முத்தையா உற்றுக் கேட்டார்.

"அப்பா, அம்மா விளையாடுவோம்" என்று ஆண் குழந்தை.

"நல்லது" என்று பெண் குழந்தை. விளையாட்டுத் தொடங்கியது.

"தரித்திரம் பிடித்த நாளிலே எனது தாவி கழுத்தில் ஏறினது."

"வாயை அடக்கிப் பேசுபல்லுக் கொட்டிய போடுவேன்."

"கொட்ட முடியும் என்றுக் கொட்டிப்பார். பிச்சை எடுத்துப் படிச்ச ஆம்பினை. என்றை காசுக்கு வந்து புருந்த தரித்திரம்."

"பொத்தடி வாயை"

"பொத்தமுடியாதடா"

ஆங்கிலப் புலமை

(2 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

என்னும் கடுந்தாய்மைக் கோட்பாட்டில் ஊறி வளர்ந்த பெருந்தன்மை யாளர். பிறருக்குத் துன்பம் கொடுக்கும் சுய இன்பங்களுக்கு இடம் கொடுக்கலாகாது என்பது புலவரின் பத்தியூர்வமான நம்பிக்கையாகும். எனவே கற்புள்ள பெண் பாத்திரம் மூலம் தம் கருத்தை நிலைநாட்டுகின்றார்.

பெருங்காப்பியம் ஒன்று புனைதல் வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட தம் மனத்தை ஆயத்தல் செய்து கொண்ட வேளையிலேதான் அவர் பொதுமக்கள் சேவையின் பொருட்டுப் புலமைப் போக்கை அடக்கி இருப்பதான்கள் கட்டுரைகள் வசனங்கள் எழுதவேண்டியவராயினார்.

தம்காலத்தில் சந்தேகமின்றித் தலைசிறந்த புலவரான மிலர்ன் அக்காலத்துச் சமூக நிலைக்கேற்ப எழுதிய சொல்லோவியங்கள் இக்காலத்தவருக்குச் சுவையாக இருப்பதில்லை. மிலர்னே ஓரிடத்தில் அவை சுவையாக இருக்கமாட்டா என்பது உண்மைதான் என்பதைக் கூறும்போது வேடிக்கையாக அவை தம் இடது கையின் வேலை என்கிறார்.

(வளரும்)

"கொப்பற்றை கள்ளக் காசு, கறுப்புப் பணம் செய்யிற வேலை"

"அந்தப் பணத்திலே தான் உன்னை சாப்பாடு, கார் ஓட்டம், காற்சட்டை, மேற்சட்டை"

"காரையும் உன்னையும் சேர்த்து நெருப்பு வைப்பேன். ஏனடி. எனக்கு உத்தியோக மில்லையோ?"

"உத்தியோகமாம் உத்தியோகம். மாதச் சம்பளம் ஆயிரம் ரூபா. வீட்டுக்கு வெள்ளையடிக்கப் போதாது" நீ உண்பது பிச்சைச் சோறு, ஐயா பொருகிற பிச்சை"

"ஆரடி பிச்சைக்காரன்?"

"நீதான். போக்கிரி, பரதேசி, தேவாங்கு, கருங்குரங்கு"

"மண்டை உடைப்பன்"

"சோத்துக்கு வழியில்லாத பரதேசி, என்னைத் தொடுபார்க்கலாம்"

"ஏன்டி என்றை அம்மா உன்னை கொய்யாவின்தங்கள்"

"மாட்டுக்கார வள்ளியம்மை உன்னை தாய்"

"உன்னை மாமி?"

முத்தையாவால் இதனைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்க முடியவில்லை. எட்டாம் கட்டையடிக்கு விரைந்து சென்ற மோட்டார் வண்டியில்.

"ஐயா! நாங்கள் வரவில்லை. இந்த உலகத்தில் கிழவன் எனக்குச் சொந்தம். இந்த நாடு நமக்குச் சொந்தம்" என்று கிழவி "நாடு ஏழைகளுக்குச் சொந்தம்" என்ற அரசியல் வாதிளின் குரல் அவர் காதிில் ஒலித்தது

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அருள் மொழி

சிருஷ்டிக்கு சிவம், சக்தி ஆகிய இரண்டும் தேவை. உலர்ந்த களி மண்ணைக் கொண்டு குழுவன் பாண வனைய முடியாது. நீர் அவசியமாகிறது. அங்ஙனம் சக்தியின் துணையின்றிச் சிவம் பிரபஞ்சுக்குச் சிருஷ்டிக்காது. ஆதி சக்தியாகிய மகாமாயையை வழந்தாது ஐயர்கள் நலன் ஒன்றையும் பெற முடியாது. அவதார புருஷர்களே ஆதி சக்தியைப் போற்றி உலகில் தாங்கள் சாதிக்கவேண்டிய செயல்களுக்கு ஏற்ற ஆற்றல்களைப் பெறுகின்றனர்.

பிரம்ம ஞானத்துக்கு எல்லாரும் தகுதி வாய்ந்தவர்கள் அல்லர். அப்படித் தகுதி வாய்ந்தவர்கள் சாகார சகுனப் பிரம்ம உபாசனை செய்வது நலம்.

இன்னிசைக் கருவியில் வாத இன்னிசையை உண்டு பண்ண முடியாது. அது போல சக்தியின் துணை கொண்டல்லாது பிரம்மத்தை அறிந்து கொள்ள முடியாது. கடலில்லாது அலைக்குக் முடியாது. அதே விதத்தில் பிரம்ம மத்துக்கு அன்றைய மாக சக்தியிருக்க முடியாது. ஈசுவரன், தேவர்கள், நரர்கள், பிரபஞ்ச மாகிய இத்தனைவித வடிவங்களில் பிரமாத்மனுடைய திருவிளையாடல்கள் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன.

'கலைக்கண்'
மாதப் பத்திரிகை
 இதனை ஊக்குவிப்பது உங்கள் கடமையாகும்
 தனிப்பிரதி சதம் 25
 ஆண்டுச் சந்தா — ரூபா 4-00 | தபாற் செல்வு உட்பட
 ஆறுமாத சந்தா — ரூபா 2-25

கங்கை கொண்ட சோழேச்சரம்

சோழப் பெருமரபு:

சோழர் மரபினர் படைப்புக் காலத்தொட்டு மேம்பட்டுவரும் குடியினர் என்று பரிமேலழகர் குறஞ்சேர யில் காட்டியுள்ளாராகையால் சோழ மரபின் பழமையை நாம் ஒருவாறு ஊகித்து அறியக் கூடியதாயிருக்கும். சங்ககாலத்தைச் சேர்ந்த சோழன் கிகாந் பெருவளத் தான் கி. மு. ஓராம் நூற் றாண்டில் வாழ்ந்தான் என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். காவிரிக் குட்கரையமைத்த கரிகாலன் வீரமும், புகழும் சங்க இலக் கியங்களில் சிறப்பாகக் கூறப்படுகின்றன. இவன் காலத்தைக் கி. மு. 60—20 என்பர் கால ஆராய்ச்சி வல் லுநர். இவனுக்குப் பின்வந்த பெருஞ் சோழ மன்னன் கோச்செங்கட் சோழன் ஆவான். இவன் காலம் கி. பி. 200—225 என்பர் சரித்திர கால வல்லுநர். இவனும் சங்ககாலத்தவனே.

“பருக்காறு சடைக்கணிந்த பெருமான் சேரும் பெருங் கோயில் எழுபதினே டெட்டும்”.....

என்று அப்பர் பெருமான் தமது அடைவு திருத்தாண்ட கத்தில் இவ்வெடுத்த கோயில் எழுபத்தெட்டென்று குறிப்பிடுகின்றார். திருமங்கையாழ்வாரும் இம் மன்னன் எடுத்த பெருங்கோயில்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்படிப் பெருமைவாய்ந்த ஆட்சித் திறனும் புகழும் கொண்ட பழம்பெரும் சோழ மன்னர்களை நினைக்கின்ற போதே எம்முள்ளம் களிப்பால் தள்ளுகின்றது.

தந்தையிலும் புகழமையந்த மைந்தன்:

தந்தையைப் போல் தனயனும் சிறப்புற்றோங் குதல் உலகில் அரும்பெருங் காரியமாகும். பல்லவ மகேந் திர வர்மனுக்குக் குறையாத புகழுடன் அவன் மைந்தன் மாமல்லன் இலக்கியது போலவே திருமுறை கண்ட இராசராச சோழனுக்கு மைந்தனாக ஓராம் இராசேந் திரன் தோன்றினான். பெரிய சேனையும் கடற்படை மிகுதியு

செந்தமிழ்மணி பொன், கிருஷ்ணபிள்ளை

முடைய இச் சோழமன்னன் இராசராசன் சேரரையும், பாண்டியரையும் புறங்கண்டான். வெங்கி, கலிங்கம், மைசூர் இவன் வசமாயின. தன் வெற்றியின் ரூபகார்த்தமாகவே தஞ்சாவூர்ப் பெருங் கோயிலை (பிரகதிசுவரர்) எழுப்பினான். ஓராம் இராசேந்திரன் என்னும் கங்கை கொண்ட சோழன் (அரசாட்சி கி. பி. 1018—1035) தன் தந்தை காலத்திலேயே படைத்தலைவனாகி தந்தையினும் மிகுதியான இடங்களைக் கைப்பற்றினான். பாண்டிய சேர அரசுகள் சோழ அரசிற்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்தன. கங்கை வரை வெற்றியுடன் படையெடுத்துச் சென்று வங்கம், பீகார், ஒறிசா ஆகிய இடங்களைக் கைப்பற்றினான். அந் கமான், நிக்கோபார் தீவுகளும் இவன் வசமாயின. தந்தையின் கடற் படையை இவன் விரிவு செய்த மையால் வங்காளக் குடாக்கடலில் சோழரை வலிமை மிக்கவராக்கினான்.

கங்கைகொண்ட சோழேச்சரக் கோயில்:

எத்துணைப் பெருவீரர் படைத்தவனாக இராசேந்திர சோழன் விளங்கினாலே அத்துணைச் சிவபத்தினனும் இம் மன்னன் மிளிர்ந்தான். தந்தையும் தனயனும் தங்கள் அரண்மனையிலும் பார்க்கச் சிவனுறை கோயிலை நிரந்தரமாக நிலைபெற அருமையாக நிறுவினார்கள். இராசேந்திரன் அமைத்த பெருங் கோயில் கங்கை கொண்ட சோழேச்சரம். அது தந்தை அமைத்த பெருங் கோயிலுக்கு எத்துணையும் குறைந்ததன்று. தஞ்சைக் கோயிலிலும் பார்க்கக் கூடிய அலங்கார முடைத்தென்பர் இதனை. இக் கோயில் விமானம் நூற்றென்பது அடி உயர முடைத்து. இது இச்சோழ மன்னனின் பெரும் பத்திக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும். இத்தகைய பெரிய கோயில் “நடமாடுங்கோயில்

மேற்பட்டது. திருவிசைப் பாவில் கருவூர்த்தேவர் அருமையமைந்த பதினெரு பாடல்களைக் கங்கைகொண்ட சோழேச்சரத்தின் மேல் பாடியுள்ளார்.

கோயிலும் திருவிசைப்பாவும்: என்பையுமுருக்கும் அத்தகைய பாடல்களைப் படிக்க வேண்டியது தமிழ்ப் பக்தர் களின் கடனாகும்.

“பாபியே குறியுள் புழுந்தென் கண்ணினின் நுகலான் என் கொலோ கங்கைகொண்ட சோழேச்சரத் தானே”

“அற்புதத் தெய்வம் இதனினம்ந் றுண்டோ?” இங்ஙனம் உரைத்து வினா எழுப்புகின்றார் கருவூர்த்தேவர். உயிரொடு கலந்து கண்ணைவிட்டகலா இறை வனைப் “பெரும் அற்புதத்

தெய்வம்” என்றுதானே கூற வேண்டும்.

“அண்டமோ ரணுவாம் பெருமைகொண் டணுவோர் அண்டமாம் சிறுமைகொண் டடியேன்

உண்டலுன் உனக்காம் வகைஎன துள்ளம் உன்கலந் தெழுபரந் சோதி”

என்று அண்டத்தையே அணு அளவாக்கக் கூடிய அகண்ட பெருஞ் சிறப்பமைந்த பெருமான் அற்பமாகிய அணு ஒரு பெரிய அண்டம்போலத் தோன்றக் கூடிய சிறுமை யோடு இவங்குகின்றனும்; தன்னுள்ளத்தின் கண்ணே தான்வேறு நான்வேறு என்ற பேதமற நின்று நானுபை வற்றையெல்லாம் சுவைக் கும் அப்பன் பெருமையை எங்ஙனம் எடுத்தியம்புவேன் என்கின்றார் இப்பெரு யோகியார்.

அகில உலக நாகசுர சக்கரவர்த்தி

திரு. T. N. இராஜரத்தினம் பிள்ளை

— மாவை எஸ். ஆர். குரகசுந்தரம் —

அமிர்த கானம் என்ற சொன்னதும் நாகசுர வர்த்தியமே கினைவுக்கு வருகின்றது. நாகசுர வர்த்தியத்தை கினைத்ததும் காலஞ் சென்ற நாகசுரர் சக்கரவர்த்தி திரு. டி. என். இராஜரத்தினம் பிள்ளையே நமது உள்ளத்தில் கிழலாடுகிறார். தமது இனிய கானத்தினால் பண்டித ரசிகர்களையும் பாமர ரசிகர்களையும் கவர்ந்த பெருமையும் அவரையே சாரும்.

காலஞ்சென்ற நாகசுர மேதையினால் நாகசுர இசையும், நாகசுரத்தினால் அவரும் பெருமை பெற்றார் எனலாம். இந்தியாவின் இசையுலக மேதை யாக விளங்கிய திரு. இராஜரத்தினம்பிள்ளையினால் ஈழத் தமிழகமும் பெருமை பெற்றது. ஈழத்தமிழகத்தில் நாகசுரக்கலை வளர்ச்சிக்கு அவர் செய்த பணிகள் பலப்பல. அவர் செய்த பணிகள் காரணமாகவே இன்றும் இராஜவர்த்தியமெனச் சிறப்புப் பெயர் பூண்ட நாகசுர இசை அமிர்தகானமாக ஒரு சிலராலும் போற்றப்படுகின்றது.

சங்கீத மும்மூர்த்திகள் அவதரித்த தஞ்சை மாநகரில் உள்ள திருவாவடுறையை திரு. இராஜரத்தினம்பிள்ளை நாகசுரமாகக் கொண்டவர். சின்னஞ்சிறுவயதிலே இசைத் திறன் கைவரப் பெற்றவர். இள வயதிலே திருவாவடுறைய ஆல்தான வித்துவானாகும் வாய்ப்புப் பெற்றவர்.

இசை நுணுக்கம் கிறைந்த நூல்கள் பலவற்றை முறையாகப் பயின்றார். திறமை மிக்ககலைஞனுக்கு வேண்டிய பாடத்திட்டங்களை முறையாக அபூர்வ சாதகம் செய்து மற்றக் கலைஞர்களினால் கினைக்க முடியாததும் செய்ய முடியாததுமான வக்கிரக, சாடவ, அவ்வவ இராகங்களில் திறமை மிக்க பிரயோகங்களைச் செய்து காட்டினார். நாகசுரத்தில் தொடர்ந்தும் ஆராய்ச்சி செய்யும் மனப்பாங்குடையவராகவும் அவர்

விளங்கினார். “யான் பெற்ற இன்பம் பெறக்கூடல் வையகம்” என்றருங்கு இசையுலகத்தில் தான் பெற்ற இன்பங்களை ஏனையோரும் அனுபவிக்க வகை செய்தவரும் அவரே.

கர்தா ராகங்களை வாசிக்கும் போது சுரலதானங்களைச் சுந்தமாக வாசிப்பார். கமகங்களினால் அதனை அழகு படுத்துவதோடு கன, நய தேசிய இராகங்களை சாஸ்திரியமாகவும் வாசிப்பார். சாஸ்திரிய சங்கீதத்திலும் லகு சங்கீதத்திலும் திரு. இராஜரத்தினம் பிள்ளையின் ஆற்றல் செறிந்திருந்தது.

கர்நாடக சங்கீதபாணி என்பதற்குப் பலவகையான இலக்கணங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு ரசிகருடைய மனோபாவத்தைப் பொறுத்தே பாணி என்ன எனக்கூறப்படுகின்றது. இவ்வகையில் இராஜரத்தினம் பிள்ளை தமக்குப் பிடித்தமான பாணியாகக் கூறிய சில கருத்துக்கள் தற்போதுள்ள வித்துவான்களினால் சிக்கப்படுத்தக்கூட.

“சவுக்கமாகப் பாடும் முறையில்தான் நல்ல சங்கீதம் வெளிப்படுகிறது. இராகம் பாடுவதிலே வாசிப்பதிலோ உயரிய குரலும் இருந்தால் தான் சவுக்ககாலத்தில் பாடமுடியும். இதை ஆதாரமாகக் கொண்டால் தான் துரிதகாலப்புகாக் களை கையாளும்போது அழகு ஏற்படும். சவுக்ககால சங்கீதத்தை அத்திவாரமாக ஆரம்பித்து அதன்மேல் குழைவு வேகம், ப்ருகா முதலிய நகாசு வேலைகளைச் செய்து சங்கீதத்தைச் சிறப்பிக்கச் செய்து வதுதான் கர்நாடகபாணி” என திரு. இராஜரத்தினம் பிள்ளை அபிப்பிராயத் தெரிவித்திருக்கிறார். தற்போதுள்ள வித்துவான்கள் அனுபவம் முற்றிந்த அந்த மேதையின் கருத்தினைச் செவி மடுத்தாக்கொள்ளின் முன்னேற்றம் காணமுடியும்.

நாகசுர சக்கரவர்த்தி என இந்தியாவில் புகழ் படைத்த திரு. இராஜரத்தினம் பிள்ளை பலதடவைகள் இங்கு வந்து கச்சேரிகள் செய்திருக்கிறார். பலமாதங்கள் தொடராக இருந்திருக்கின்றார். திரு. இராஜரத்தினம் பிள்ளையின் கச்சேரியை நேசிர் பார்த்து கேட்டு ஆனந்தித்தவர்கள் நம் மத்தியில் ஏராளமாக உண்டு. அவர் வாசிப்பின் போது ராகவேதையின் தாண்டவத்தை அவர்கள் பார்த்திருப்பார்கள்.

தோடி ராகவாசிப்பு திரு. இராஜரத்தினம் பிள்ளைக்கு அலாதிபான அமைப்புடன் புகழ் கொடுத்தது. அவரது வாசிப்பிற்காகவே தோடி ராகம் உருவானது போலித் தந்தருமாக தோடியைத் தோடியாக வாசித்தவர் அவரே. (தொடர்ச்சி 8 ஆம் பக்கம்)

மரக்குதிரை

“வண்ணை முத்து”

கொள்ளோ புல்லோ தின்னாது கோலோ சவுக்கோ வேண்டாது கல்லோ மண்ணோ பாராது கட்டக் கயிறும் கேட்காது ஓட ஓட இளைக்காது ஓய்வுக் காகத் தூங்காது லாடம் சேணம் வேண்டாது நான்கு காலால் பாயாது கடிக்க உதைக்கத் தெரியாது கனைத்தும் அன்பைக் காட்டாது அடித்தால் கிழே தள்ளாது ஆற்றில் நீந்திச் செல்லாது பின்னும் முன்னும் சாய்ந்தாடும் பிறந்து வளராக் குதிரைஇதைச் சின்னஞ் சிறிய சிறுவர்கள் சிரித்தே ஏறி ஓட்டுவரே.

திருக்குறளில் உவமைச் சிறப்பு

ஒருவன் தன் எண்ணத்தைப் பிறர்க்கு அறிவிக்கச் சிறந்த கருவியாக அமைவது மொழியே. மொழியின் வாயிலாக ஒருவன் தன் கருத்தைக் கூற மிட்டுத் தக்க கேட்போர் உளத்தைப் பிணிக் கும் பொருட்டும் அவர்கள் எளிதில் உணரும் வண்ணம் செவச் சொல்லும் பொருட்டும் தக்க இடங்களில் உவமைகளை வழங்குகின்றான். நங்கைக்கு ஆபரணங்கள் உவமை எழில் ஊட்டுவதால் இதை உவமை அணி என்று சான்றோர் வழங்கினர். கண்ணிற்கு அணிகலன் கண்ணோட்டம்; சான்றோர்க்கு அணி நெஞ்சத்துக் கோடாமையு; மக்கட்கு அணி பணிவுகடமையும் இன் சொல்லும்; திருக்குறளுக்கு அணி உவமை நயம். குறட்பாவினுள் உவமைகளின் பல்வேறு நிலைகளைப் பண்புகளையும் அவற்றின் நுண்ணிய நயத்தையும் ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இவ்வகைப்படுத்தலுள்ள பொருள் அனைத்தையும் அவற்றின் திறத்திற்கு ஏற்ப மூன்று வகையாகப் பிரிக்கும் மரபு தொன்று தொட்டுத் தமிழகத்தில் இருந்து வருகின்றது. சான்றோர்க்குப் புகழைமையைத் தலைக்கற்பு, இடைக்கற்பு, கடைக்கற்பு என்றும் மானவரைத் தலை மானவன், இடைமானவன், கடைமானவன் (நன். 35) என்றும் பிரித்திருப்பது கோக்கத்தக்கது. திருவள்ளுவர் அறத்தின் திறப்பாட்டைத் தலை, இடை, கடை என மூவகையாக வகுத்து விடுகின்றார். “கிறை காக்கும் காப்பே தலை” (57), “இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை” (151) முதலிய குறட்பாக்களில் தலையறத்தைக் கூறுகின்றார் ஆசிரியர். “அம் போலும் கூாமையரேனும்” (997) என்னும் குறளில் பண்பைத் தலைக்குணமாகவும் அறிவுகடமையை இடை நிலையாகவும் கருதுகின்றார் வள்ளுவர். “கடையரே கல்வாதவர்” (395) என்னும் வள்ளுவர் வாழ்மொழி கடைப்பட்ட செயலைக் கூறுகின்றது.

திருவள்ளுவர் கொடையின் இயல்பை வகுத்ததை நாம் போக்குமிடத்து, அது தலை, இடை, கடை என்னும் மூன்று நிலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு என்பதை அவர் வழங்குகின்ற உவமைகளின் வாயிலாக அறியலாம். கடைக் கொடை தன்னலத்தின் அடிப்படையில் எழுபவதாகும். இக் கொடையால் மக்கள் நன்மையடைந்த போதிலும் அதன் தலையாக நோக்கம் பொது நலமன்ற; தன்னலமே. கடைக்கொடையின் இயல்பைப் பொதுவாக நோக்குவோருக்கு அதன் பொதுநலம் புலப்படுமே தவிர அதன் உயிர்நாயக உளது தன்னலம் வெளிப்படாது. கடைக் கொடையானதுக்கு ஏற்ற உவமையாகக் குளத்தைக்குறிப்பிடுகின்றார். குளம் தன்பாலுள்ள நீரை மக்களுக்குத் தரவிடின் அக்குளம் குட்டையாகி அக்குட்டை பாழுங் குட்டையாகித் திய நாற்றத்தை வெளிப்படுத்தும். மக்கள் அதனை வெறுத்து அம்மருங்

கும் அணுகார். இறுதியில் அது மக்களாற் தூர்க்கப்படும். எனவே, குளம் தான் நன்னிலையில் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகப் பிறக்கும் பண்பு படுகின்றது. இதுவே கடைக்கொடையின் உண்மையான இயல்பு. இவ்வகையைச் சார்ந்த செல்வர்களும் வாழ்வு நலனைக் கருதிக்கொடையென்னும் பெயரால் அறம் செய்வார். அவ்வாற அறம் செய்யாவிடின் அதன் இறுதி விளைவை அவர்கள் நன்கு அறிவர். எனவேதான் இத்தகையோரைப் “பேரறிவாளன்” என்றும் “நெருவர் கூறுகின்றார். நீர் நிறைந்த ஊருணி மக்கட்கு நீர் வழங்குவது ஒருதலை என்பதை “கிறைந்த” என்னும் சொல் லால் உறுதிப்பொருள் தோன்றக் கூறுகின்றார். நீரின் மிகுதியை உணர்ந்த “கிறைந்த” என்னும் சொல் செய்து போன்ற கடைக்கொடையானது அறிவுப் பெருக்கத்தைச் சுட்டிப் “பேரறிவு” என்று இயம்புகிறார். செல்வனை மக்கள் அனைவரும் சென்றங்கு எதிர் கொள்வர். நீர் நிறைந்த குளம் மக்களாலும் ஏனைய உயிரினங்களாலும்

தனக்கென வாழாப் பிறர்க்கென வாழும்வாழ்வே தலைக்கொடையின் நோக்கமாகும். தலைக்கொடைக்கு “மருந்து மரத்தை” உவமையாகக் கூறுகின்றார் வள்ளுவர். மருந்து மரம் தன் காரற்று, நிலம், கொழுந்து, தளிர், இலை, அரும்பு, போது, மலர், பிஞ்சு, காய், கனி, குருத்து, சருகு, கொட்டை, நரம்பு, காம்பு, பட்டை, பால், வீழுது, வேர் ஆகியவற்றை மக்கட்கு வழங்கி அவர்களின் நோயைப் போக்குகின்றது. ஊருணியையும் பழுமரத்தையும் விட மருந்து மரம் புரிகின்ற தொண்டு மிகவும் உயர்ந்ததாகும். தாகத்தைத் தீர்க்க ஊருணியும் பசியைப் போக்கப் பழுமரங்களும் பயன்படுகின்றன. ஆனால் மருந்துமரம் மக்கள் உயிரையே காப்பாற்றுகின்றது. தன்னே விற்றுவது ஒப்பரவு செய்யும் தலைக் கொடையாளன் உயர் பண்பைப் “பெருந்தகை” என்றும் செஞ்சொல்லாற் குறிகின்றார் வள்ளுவர். “கைசான்ற சொற்காத்துச் சேர்விலாள் பெண்” (56) என்னும் குறட்பா இவ்வகை நோக்கத்

வைப் பொறுத்துள்ளது. ஒருவனது கருத்துத் தெளிவு அவனது தொடர்ச்சியான சிந்தனையைப் பொறுத்து அமையும். கேணி எவ்வளவுக் கெவ்வளவு தீய குழவி வீருந்து காப்பாற்றப்படுகின்றதோ அவ்வளவுக் கெவ்வளவு அது நாய்மை பெறுகின்றது. இழிநூல் பயிற்சியிலிருந்து ஒருவன் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் அளவைப் பொறுத்து அவனது அறிவு நாய்மை பெறும். தெளிந்த தூய்மையான கிணற்று நீரை ஊர் மக்கள் பருகி இன்புறுவது போல் தெளிந்த நுண்ணறிவாளனைக் கண்டு உலகு இன்புறும். கேணி தன்பாலுள்ள நீரைப் பயன்படுத்துகின்ற மக்கள் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்பப் பெருமையையும், புகழையும் அடைகிறது. கற்றோனும் “தான் பெற்ற இன்பம் பெறக் இவ்வகை” என்பதற்கு ஏற்ப மக்கட்குப் பயன்படும் அளவைப் பொறுத்துப் புகழும் பெருமையும் பெறுகின்றார். கற்றவனுக்குக் கேணி தொடுதலை எடுத்துக்காட்டு உவமையாகக் கூறியிருக்கின்ற தன்மை, கணக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். இத்தகைய இருபால் சமவளர்ச்சியை நேர் விசிறம் (direct ratio) என்பர் கணக்கறிஞர். இனி குறட்பாவைக் காணலாம்.

வள்ளுவர் வழங்குகின்ற சில உவமைகள் நமக்கு நுட்பமான அளவைக் காட்டுகின்றன. மாரிக் காலத்தில் தீபருகில் குளிர் காய்பவன் அதை விட்டு நீங்காமலும் அதிமாக நெருங்காமலும் குளிர்நீர் அளவு, தீயின் வெப்ப அளவு, வெப்பத்தைத் தாங்கும் தன் ஆற்றல் ஆகியவற்றிற்கு ஏற்ப ஓரளவே இருந்து குளிர் காயவது போன்று மன்னிடம் பெறுக வேண்டும். குளிர் தாங்காத ஒருவன் வெப்பத்தை மிகவும் விழைந்து தீயை நெருங்கி விடுவான். மன்னிடம் நன்மைபெற விழைபவனும் பேரவாவினால் உட்தப்பட்டு அவனை அணுகி விடுவான். இது திருவருடைய ஆவல் நிலையைக் காட்டுகின்றது. குளிர் காய்பவன் தீயின் கொடிய வெம்மையை மறவாது அச்ச நிலையில் குளிர் காய்வது போன்று வேந்தனிடம் பழகுவான். அவன் ஆற்றலை நன்கு உணர்ந்து அச்சத்துடனேயே பழக வேண்டும். இது திருவருடைய அச்ச நிலையைக் காட்டுகின்றது. அணுகல், அகல் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட நிலையே ஆசிரியர் கூறுகின்ற எல்லை. இனி, குறளைக் காண்போம்.

பேரகிரியர் வ. பெருமாள், எம். ஏ. பி. டி., எம். ஆர். ஏ. எஸ். தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர், முதல்நிலை கல்லூரி, உரிகம், கோலார் தங்கவயல் மைசூர் மாநிலம்.

வரும் வரவேற்கப்படும். இவ்வீடு நிலைகளுக்கும் முற்றிலும் பொருத்தமான “உலகவாம்” என்றும் உவமையும் சொல் குறளுக்கு உயிர் ஒளியைத் தருகின்றது. “ஊருணி நீர்நிறைந்த நற்றே உலகவாம் பேரறிவாளன் திரு.” இடைக்கொடை, தன் நலம் பொதுநலம் ஆகிய இரு நிலைகளின் அடிப்படையில் எழுபவதாகும். மரம் மக்களுக்கும் மாக்களுக்கும் நிலம் கொடுத்தும் புள்ளினம் கூடுகட்டி உறைவதற்கு இடம் கொடுத்தும் பயன்படுகின்ற காரணம் பற்றி இத்தன்மை பொதுநலத்தின் பார்ப்பும். ஆனால் அது கனிகளைக் கிழே விழ்த்துவதன் காரணம் தன் பொருளையைக் குறைக்க வேண்டும் என்னும் குறிக் கோளால் அன்றி எல்லோரும் பயனடைய வேண்டும் என்னும் நோக்கத்தாலன்றி. தானும் வாழ வேண்டும், பிறரும் வாழ வேண்டும் என்னும் குறிக்கோளை உடைய இடைக் கொடையாளனுக்கு நடுவூரில் உள்ள பழுமரத்தை உவமையாகக் கூறுகின்றார் வள்ளுவர். இடைக் கொடையாளன் பிறர் நலம் பேணுவான். ஆனால் தன்னலத்தைப் பொச்சாந்து விட மாட்டான். மரம் தனக்கும் பிறருக்கும் ஒரே அளவில் பயன்படும் என்பதும் “பயன் மரம்” என்னும் சொற்களாற் குறள் கூறுகின்றது. இடைக் கொடையாளன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நன்மை பயப்பான் என்பதை “நயனுடையான்” என்னும் செஞ்சொல் நவில்கின்றது.

தக்கது. மருந்து மரம், காலம், இடம், மதம், இனம், மொழி ஆகிய வேற்றுமையின்றி அனைவர்க்கும் பயன்படுவது போன்று தலைக் கொடையாளன் மனித இனம் முழுமைக்கும் பயன்படுவான். “மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற் றால்; செல்வம் பெருந்தகை யான்கட்டியன்” மருந்து மரம் மக்கள் நடமாட்டமற்ற காட்டில் இருப்பினும் அது மக்கட்குத் தப்புவது நன்மை பயக்கும். இவ்வாறு நன்மையை இப்பாவி லுள்ள ‘தப்பா’ என்னும் சொல் உணர்த்துகின்றது. தலைக்கொடைக்கு எடுத்துக் காட்டாகக் குமணன் திகழ்வது நோக்கத்தக்கது. முதலில் ஊருணியும், இடையில் பயன் மரமும், இறுதியில் மருந்து மரமும் அமைந்து உள்ள பான்மையும், அவை முறையே கடை, இடை, தலைக்கொடையாளர்களுக்கு உவமையாக அமைந்துள்ள தன்மையும், நவில்தொறும் நயம் பயப்பனவாகவும் உள்ளன. சிறந்த பொருளை இறுதியில் கூறுகின்ற இலக்கிய மரபு சண்டு நன்கு விளங்குகின்றது.

“தொட்டித் தூறும் மணற் கேணி மாந்தற்குக் கற்றதைத் தூறும் அறிவு” தொன்னூல் கஞ்சித் தடுமாறு உளத்தினை விளித்து இதுதோ, “இம் மணற் கேணி யைப் பார்; தோண்டிய உடனே நீர் சுரந்து விட்டது. நீயும் கற்கத் தொடங்கி விட்டால் அறிவு விரைந்து சுரக்கும்; இன்றே பனுவலைப் பயில்வாயாக” என்று அவனை ஊக்கு விப்பது போன்று இவ்வவமை அமைந்துள்ளது. எனவே தான் உவமையை முதன்முதலாகக் கூறி விடுகின்றார் ஆசிரியர். ஏனைய இடங்களில் கேணிதோண்டு வதைவிட மணலில்தோண்டுவது மிகவும் எளிதே செயல் என்னும் உண்மையை இவ்வவமை உணர்த்துகின்றது. “இறைக்க ஊறும் மணற் கேணி ஈயப் பெருகும் பெருஞ் செல்வம்” என்னும் பழமொழி இக்கூற்றை மெய்ப்பிக்கின்றது. சுடர் சுடரும் பொன்போல் (267), வெள்ளத்தினைய மலர் நீட்டம் (595), நவில் தொறும் நூல் நயம் போலும் (783), இறைப்பதற்கு ஊற்று நீர் போல மிகும் (1161) ஆகிய உவமைகள் நேர் விசிறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன.

“அகலாது அணுகாது திக்காய்வர் போலக் இகல்வேந்தர்க் சேர்ந்தொரு குவாய்.” எளிமை, இனிமை, அளவு ஆகிய இம்முன்றும் இவ்வவமைக்குச் சுவையூட்டுகின்றன. அறிந்த பொருளைக்காட்டி அறிவாத பொருளை விளக்குதல் வேண்டும் என்னும் கொள்கையைத் திருவள்ளுவர் நன்கு மெய்ப்பித்திருக்கின்றார். செல்வ நிலையாமைக்கு ஆசிரியர் கூறுகின்ற உவமை கூத்தாங்கு கூத்துத் தொடங்குமுன் கூத்தை இயக்குபவர்கள் மக்கள் வரவைப் பேராவலுடன் எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருப்பர். மனிதனும் பெருஞ் செல்வத்தின் வரவைப் பேராவலுடன் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். கூத்தைக் கண்டு களிக்க மக்கள் பல இடங்களிலிருந்து வருவர். ஒருவனுக்குச் செல்வம் பல வழிகளிலிருந்தும் வரும். மக்கள் அனைவரும் குறித்த காலத்தில் வருதுசற்றமுன்பின்குவருவர். செல்வமும் ஒரே காளில் ஒருவனை அணுகாது சிறிது சிறிதாகச் சேரும். கூத்துத் தொடங்கும் தறுவாயில் மக்கள் பெள்ளம் போன்று காணப்படுவர். சிறிது சிறிதாகச் செல்வம் அடைந்தவன் (தொடர்ச்சி 8ஆம் பக்கம்)

“கலைக்கண்”
தனிப்பிரதி 25 சதம்
கன்னகத்தில் தலைக்குமி புத்தகசாலையிலும்
யாழ்ப்பாணத்தில்
சண்முகநாதன் புத்தகசாலையிலும்
பெற்றுக்கொள்ளலாம்

திருக்குறளில் உவமைச் சிறப்பு

(7ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இறுதியில் பெருஞ் செல்வன் போன்ற காணப்படுவான். கூத்து நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும்போது, ஆண்டு போவோர், வருவோர் உள்ளத்தையும், கவனத்தையும் அரங்கு விரைந்து இழுக்கும். பெருஞ்செல்வம் பெற்றவன் தன் மருங்கில் உறைகின்ற மக்கள் உள்ளத்தையும் கவனத்தையும் தன்பால் இழுப்பான். "பணக்காரன் பின் பத்துப்பேர்" என்பது பழமொழி பன்றே? கூத்தரங்கை அடைந்த மக்கள் அனைவரும் கூத்து முழுவதையும் பார்ப்பதில்லை. பலர் இடையிலே உறங்கிவிடுவர். பெருஞ் செல்வத்தைப் பெற்றவன் செல்வத்தின் முழுப் பயனையும் அடைவதில்லை. கூத்து நடைபெறும்போது அரங்கு ஆரவாரத்துடன் காட்சியளிக்கும். பெருஞ் செல்வன் ஆரவாரத்துடன் காட்சியளிப்பான். கூத்து முடிந்தவுடன் மக்கள் அவணிந்து நீங்கும்போது உறங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற தம் நண்பர்களையும் எழுப்பி அவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு ஏறவர். செல்வனை விட்டுச் செல்வம் செல்லும் பொழுதும் அவ்வாறே செல்லும். மக்கள் அங்கிருந்து நீங்கிய பின்பு கூத்தரங்கு பொலிவிழந்து விடும். பெருஞ் செல்வத்தை இழந்தவனுடைய வாழ்வும் பொலிவிழந்துவிடும். கூத்தரங்கில் நடிப்போர், காண்போர் உள்ளக்கொள்ளும் வகையில் என்வகைச் சுவைகளையும் மெய்ப்பாட்டின்

வாயிலாக நன்கு வெளிப்படுத்தாவிடின் மக்கள் நடிப்போரைக் குறைகூறுவதுடன் நாம் கூத்தாட்டத்தினால் பயனடையவில்லையே என்று ஏங்கி வருந்துவர். இவனும் உளமுடையச் செல்வனைக் கண்டு, "செல்வத்துப் பயனை ஈதல்" என்பதைப் பொச்சாந்து ஈத்துவக்கும் இன்பத்தை அவன் அறியாது இருந்தமைக்கு முன்பு அவன்பால் உள்ள செல்வம் நாணி வருந்தும் என்னும் குறிப்பு இங்குத் திகழ்கின்றது. கூத்தரங்கு கலைக்கப்பட்டபின் அம்மருங்குச் செல்வோர் கூத்தைக் காணாத தம் நண்பனைக் காணின் இங்குதான் முன்பு கூத்து நடைபெற்றது என்று இயம்பி அதன் நிறை குறைகளைக் கூறுவர். பெருஞ் செல்வனைக் காணாமலும், முன்பு அவன் பெற்றிருந்த பெருஞ் செல்வத்தின் அளவைக் கூறி அவனுடைய குணம் குற்றங்களை மக்கள் தங்களுக்குள் கூறிக்கொள்வர். இவ்வுவமை உலக இயற்கையோடு ஒன்றிபுது; முற்றிலும் பொருத்தமுடையது; கல்லார்க்கும் கறார்க்கும் களிப்பூட்டும் பான்மைபது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இதிலுள்ள நயம் உவமை அரசியின் முடிபோன்ற அமைந்துள்ளது. இதோ அச்சொல்லோவியம்.

"கூத்தாட்டமவகுமாத்தற்றே பெருஞ்செல்வம் போக்கும் அதுவிந் தற்று" அறிய கருத்தை உணர்த்த

எளிய உவமையை வள்ளுவர் ஈண்டு வழங்கியிருப்பது, பயில்வோர்க்குப் பேரின்பம் பயப்பதாகும். 'அற்றே' என்றும் உவமையுருபிலுள்ள ஏகாரம் தேற்றத்தையும் உறுதியையும் ஒருங்கே உணர்த்துகின்றது. செல்வ நிலையாமை என்னும் மெய்ப்பொருள் இயல் கருத்துப் பலரும் அறியாது. இவ்வுவமை அனைவரும் நன்கு அறிந்தது. உவமை ஆட்சியில் வள்ளுவர் பெற்ற வெற்றிக்கு இது சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அமைகிறது. செல்வ நிலையாமையைப் பற்றிப் பிற அறிஞர்கள் பிற பாடல்களில் கூறிய கருத்தை ஒவ்வொரு உவமையில் வள்ளுவர் விளக்கிவிடுகிறார்.

சமுதாயத்திற்குச் சிறிதும் பயன்படாத மக்களைக் காணாமலும் அவர் தம் செயல்களைக் கண்டிக்காது அவர்களைவே வெளிப்படையாக உவமையின் வாயிலாக ஆசிரியர் கண்டிக்கின்றார். சான்றாகக் கல்லாதவனை விலங்கும், பண்பற்றவனை மரத்திற்கும் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வுவமைகள் ஆசிரியர் நெஞ்சக் கொதிப்பின் இடைநிலையைக் காட்டுகின்றன. உயிரினும் ஒம்பப்படவேண்டிய ஒழுக்க நிலையிற்று விடுபவனைத் தலையின் இழிந்த மயிருக்கு ஒப்பிடுகின்றார். இது ஆசிரியர் மனக் கொதிப்பின் இறுதி நிலையாகும்.

வள்ளுவரை வழங்குகின்ற சில உவமைகள் இலக்கிய நயத்தைத் தமக்கு

உயிராகப் பெற்றிருப்பதுடன் அக்காலச் சமுதாயத்தைச் செல்வன் செறித்து இனிது விளக்குகின்ற ஆடியாகவும் அமைகின்றன. எடுத்துக் காட்டாகப் "பெற்றும் புலியின் தேலை போர்த்து மேய்ந்தற்று" (273) "புதல் மறைந்து வேட்டுவன் புள் சிமிழ்தந்தற்று" (274) ஆகிய உவமைகள் பண்டைக் காலத்திலும் போலித் துறவிகள் வாழ்ந்தனர் என்பதைக் காட்டுகின்றன. இவ்வுவமைகளைக் காலக் கண்ணாடி எனவும் இயம்பலாம். குறட்பாவில் காணப்படுகின்ற சில உவமைகள் புற நிகழ்ச்சிகளாக அமைந்து அகத்தின் இயல்பை விளக்குகின்றன. "புறந்துய்மை நீரான அமையும்" என்னும் உவமை புறத்தைப் பற்றியது. "அகத்தாய்மை வாய்மையால் காணப்படும்" என்னும் கருத்து, அகத்தைப் பற்றியது. அதுபோன்றே "உடம்போடு உயிரிடை என்ன" (1122) என்ற குறளில் உள்ள உவமை எல்லாறும் காணத்தக்க புறத்தோற்றமாகவும், இக்குறளின் கருத்து, சாதலின் நெருங்கிய உறவைக் காட்டும் அகப்பொருளாகவும் அமைந்திருக்கும் பான்மை கற்போருக்குப் பேரின்பம் நல்குவதாகும்.

உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருளுக்கும், ஏற்ற உவமை கூறவதென்பது இயலாததொன்றாகும். பொறுமைக்கு நிலத்தையும், அடக்கத்திற்கு ஆமையையும், மானத்திற்குக் கவரிமாயும், நடுநிலைக்குத் தூலாககோலையும் உவமையாகக் கூறுகின்றார் ஆசிரியர். அணங்கு, மயில், கூற்று, பிணை ஆகியவற்றைத் தலைவிக்கு ஒருவாறு உவமையாகக் கூறுகின்றார்.

ஆசிரியர் படைத்துள்ள தலைவியின் எழிலை இயம்ப ஏற்ற உவமை வையத்தில் இல்லை என்றே கூறிவிடலாம். 'உயர்ந்ததன் மேற்றே உள்ளுங்காலை' என்பது தொல்காப்பியமன்றோ? தலைவியின் கண்ணிற்குக் குவளை மலரை உவமையாகக் கூறலாம் என்ற முதலில் எண்ணுகிறார் ஆசிரியர். ஆனால் துணிவதற்கு அவருள்ளம் ஒருப்படவில்லை குவளை மலரைவிட வேறு ஏற்ற உவமையும் இல்லை. இந்நிலையில் "இக்குவளை மலர்கள் தலைவியின் கண்களைக் காணின் அவற்றின் எழிலுக்குத் தோற்று நாணியிலம் நோக்கும்." என்று தலைவன் கூற்றாக வள்ளுவர் மொழிகின்றார்.

பொருளின் தரம், விரைவு, இயல்பு, அறவுரை, கணக்கு, அளவு, எளிமை, நெஞ்சக் கொதிநிலை, சமுதாய நிலை, புறம் அகம் நிலை, உவமை பின் வளர்ச்சி, இறுதி நிலை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் உவமைகள் திகழ்கின்ற பான்மையைப் புகழ் உவமை நயத்தையும் ஒருவாறு கண்டோம். முப்பாலின் முதற் குறையும், இறுதிக்குறையும் நாம் நோக்குவோமாயின் நமக்கு ஒரு பேருண்மை புலப்படும். அகரத்திற்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள முத்தன்மை ஒப்புமையைக் கூறுகின்றது

அகில உலக நாகசுரசர் சக்கரவர்த்தி

(6ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

திரு. இராஜரத்தினம்பிள்ளை நாகசுரசர் கலைக்குச் செய்த அளப்பரிய தொண்டுகளை ரசிகர்கள் ஒருவரும் மறந்து விட முடியாது. சில ரசிகர்கள் கலைஞர்களின் காதுகளில் அவரது நாகசுர இசை இன்னமும் ரீங்காரகு செய்வதனை அவர்களே ஒப்புக் கொள்வர்.

திரு. இராஜரத்தினம்பிள்ளை மறைந்து பல ஆண்டுகளாகிவிட்டபோதிலும் ஈழத்து ரசிகர்கள், கலைஞர்கள் பொறுத்தவரையில் அவர் கிளைவு பசுமையானதாகவே உள்ளது. அவர் கலையனைக்குச் செய்த கொண்டாட்டம், கலை உலகத்திற்கு ஈட்டிக் கொடுத்த புகழை மறந்துவிடாத நாம் அவருக்கு நமது உளமார்த்த அஞ்சலி செய்யவேண்டியவர்களாகின்றோம். திரு. ராஜரத்தினம்பிள்ளை கலையுலகத்திற்கு அளித்தவாரிசு 'நாகசுர இசைச் செல்வன்' காரைக்குறிச்சிபி. அருணாசலமும் நம் மைப்பிரிந்துவிட்டார்.

நாகசுரசர் கலைபுலகின் ஒப்பற்ற மேதையான இராஜரத்தினம்பிள்ளை கண்டனவை இன்றுள்ள நாகசுர வித்துவான்கள் பூர்த்திசெய்ய வேண்டும். பக்தியும் சன்மார்க்கமும் நிறைந்த வித்துவான்கள் கலைபைக், கலைக் க்ரமல் வளர்க்கவேண்டும். வித்துவர்கள் என அழைக்கப்படுபவர்கள் சங்கீதத்தில் மேலும் மேலும் ஆய்வுநடத்த வேண்டும். திரு. இராஜரத்தினம்பிள்ளை குறிப்பிட்டது போல, 'சங்கீதம் ஒரு கடல், அது அள்ள அள்ளக்குறைபாதது. அள்ளும் பாத்திரத்தைப் பொறுத்தே அள்ளும் அளவு இருப்பதுபோல சாதகம் அதிகரிக்க சங்கீத ரூபம் பெருகும் என்ற உண்மையை அனைவரும் உணர்தல் சாலவும் பொருந்தும். நாகசுர வாத்தியம் உள்ளளவும் திரு. இராஜரத்தினம்பிள்ளையின் புகழ் கிளைவு மறைபாது, அவர் வளராத கலை வளர்க.

ஊக்குவிப்போம்

ஒவ்வொரு மாதமும் 23ஆந்திகதி கலைக்கண் வெளியாகும். கழகமன்றச் செய்திகளை முதல்மாதத்தின் 23ஆந்திகதி தொடக்கம் மறுமாதம் 5ஆந்திகதிக்குப் பிந்தாமல் அனுப்பி வைக்கவும்.

ஆசிரியர்: "கலைக்கண்" 28, டேவிட் வீதி, யாழ்ப்பாணம்

முதற் குறள். ஊடுதலுக்கும் கூடுதலுக்கும் உள்ள இன்ப ஒப்புமையைப் பாடுகின்றது இறுதிக்குறள். ஒப்புமையில் தொடங்கி ஒப்புமையில் முடிகின்ற ஒப்பற்ற முப்பால் உவமை நயத்தில் சிறந்து விளங்குகின்றது என்பது தேற்றம். குறள் அணங்கை உவமை அணிகள் அழகு புரிந்த வண்ணமே இருக்கின்றன.

பிரகாசமான சலவைக்கு... கலைக்கண்ணை!

வாழ்க, உன்பெயர்!

வளர்க, உனது புகழ்!

சி.எஸ்.கே.மில்ஸ் யாழ்ப்பாணம்.